

תת"ע 5356/08/18 - מדינת ישראל נגד ברלב רן

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

06 מרץ 2022

תת"ע 5356-08-18 מדינת ישראל נ' ברלב רן

לפני כבוד השופטת עידית פלד
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ברלב רן

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיפים 62(3), 64ב(א)(3), וסעיף 39א לפקודת התעבורה, ותקנה 169(א)(1) לתקנות התעבורה - בכך שבדגימת אויר נשוף שלו נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף הינו 294 מק"ג, העולה על ריכוז של 240 מק"ג שנקבע בתקנות.

ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה החל מפסילת המינימום בת 24 חודשים ועד לפסילה של 36 חודשים, וממאסר מותנה ועד ל12 חודשי מאסר בפועל, ורכיבי ענישה נוספים; ולאור העדר עבר תעבורתי לנאשם, האוחז ברישיון נהיגה משנת 1989 ואין לחובתו הרשעות קודמות להצגה, עתרה להטלת ענישה ברף התחתון של המתחם; וביקשה להשית על הנאשם פסילת מינימום בפועל של 24 חודשים, מאסר על תנאי מרתיע שלא יפחת מ-6 חודשים, פסילה על תנאי, וקנס.

ב"כ הנאשם חזר וטען לעניין עצם הכרעת הדין, אשר לדידו היה מקום לזכות את הנאשם מהמיוחס לו; וכן הפנה לרף האלכוהול שנמדד, ולעובדה שבדיקת המאפיינים היתה תקינה, ולהיעדר עבר תעבורתי לנאשם; וטען כי המתחם לו טענה המאשימה, החל מ-24 חודשי פסילה בפועל, אינו נכון, ורף הענישה הינו נמוך מהנטען. עוד נטען, כי מדובר בנאשם נורמטיבי, מורה, אב ל-3 ילדים, הסועד את הוריו לבדו, וזקוק לרישיונו על מנת לטפל בהם. ובנסיבות אלה התבקש להטיל פסילה שלא תעלה על 3 חודשים, ולסייג את הפסילה באופן שיותר לנאשם לנהוג בשעות היום או הערב או בנוכחותם על מנת לטפל בהוריו.

בהחלטתי מיום 15.2.22 אפשרתי לב"כ הנאשם להגיש פסיקה תומכת בטענותיו; וביום 22.2.22 הגיש ב"כ הנאשם מסמך נושא כותרת "פסיקה תומכת לטענות המבקש", הכולל טיעונים בכתב המשתרעים על פני 9 עמודים, בצירוף גזר דין בתיק תד (י-ם) 4005-08-19.

הנאשם בדברו האחרון הפנה לצורך שלו בטיפול אינטנסיבי בהוריו, אשר מתגוררים בסמוך אליו במושב.

דין

כמצוות המחוקק, במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה; ולשם כך על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

נהיגה בשכרות הינה עבירה חמורה הטומנת בחובה סכנה רבה, שיש בה כדי לסכן את הנהג עצמו ואת ציבור המשתמשים בדרך. ראו רע"פ 5166/14 **יבגני קרופצקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.05.2015) בפסקה 20; רע"פ 5510/12 **אסף בון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.2012); רע"פ 2508/11 **רומן סמולנסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.03.2011); רע"פ 8649/10 **רמי שמענוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.12.2010) בפסקה ח; רע"פ 106/10 **אלפרד כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.04.2010); רע"פ 8135/07 **אהוד גורן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.02.2009) בפסקה ל"ז; רע"פ 6439/06 **קריטי נ' מדינת ישראל**, 19.10.2006.

וראו גם רעפ 8719/14 **יעקב בן בנטוליליה נ' מדינת ישראל** (14.1.15):

"על ציבור הנהגים בארצנו לדעת, כי נהיגה בשכרות משמעה סיכון חיי אדם, והיא גוררת ענישה מחמירה."

רע"פ 4766/19 **מוחמד יחיה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.07.2019):

"נהיגה בשיכרות הפכה בשנים האחרונות ל"מכת מדינה" אשר מעמידה בסיכון את שלום הציבור ואת ביטחונו. משכך, על בית המשפט מוטלת האחריות להרחיק נהגים פורעי חוק מהכביש ולהחמיר ולנקוט ביד קשה כלפי אלו הנוהגים תחת השפעת משקאות משכרים (וראו גם: רע"פ 2669/19 **חאמד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] פסקה 12 (28.4.2019); רע"פ 861/13 **פנאדקה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] פסקה 9 (6.2.2013))."

ורע"פ 2508/11 **רומן סמולנסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.03.2011) -

"נדמה כי אין צורך להכביר מילים על חומרת העבירה שביצע המבקש ועל הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מרתיעה בעבירה של נהיגה בשכרות. כידוע, נהיגה במצב של שכרות מסכנת את חייהם של הנהגים בכביש והיא מהווה גורם מרכזי למספרן הרב של תאונות הדרכים. לכן, יש לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה ולהעניש בחומרה נהגים הנתפסים כאשר הם נוהגים בשכרות"

מדיניות הענישה

בית המשפט העליון עמד לא אחת על הצורך להחמיר בענישתם של אלו הנוהגים תחת השפעת משקאות משכרים ובעיקר אלו הנוהגים בשכרות, משום הסכנה הרבה שמשקפת מהם, לא רק לנהגים עצמם, אלא גם לנוסעים עימם ולמשתמשים בדרך ולכלי הרכב שבקרבתם הם נוסעים - ראו למשל רע"פ 2073/08 **חיים ברבי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 9/3/08).

המחוקק קבע בסעיף 39א. עונש מינימום על נהיגה בשכרות - תקופת פסילה בת שנתיים. מדיניות הענישה בגין עבירה

זו על פי הפסיקה נעה בין פסילת המינימום כאמור בסעיף 39א. לפקודת התעבורה לצד ענישה נלווית כגון מאסר מותנה, פסילה על תנאי, וקנס ועד לפסילה ארוכה יותר, לצד רכיב של מאסר ולו בעבודות שירות וענישה נלווית, תוך התייחסות לכמות האלכוהול שנמדדה.

וראו -

רע"פ 864/17 **יוסף אלקין נ' מדינת ישראל** (נבו 01.04.2018) - המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בנהיגה בשכרות (345 מק"ג). נקבע מתחם ענישה הכולל פסילה בפועל לתקופה שבין 24 חודשים, כקבוע בחוק, ל-48 חודשים ובין אי הטלת מאסר בפועל ועד הטלת מאסר בפועל לתקופה שלא תעלה על 12 חודשים; ונגזר על המבקש קנס בסך 3000 ₪, 28 חודשי פסילה בפועל (בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית), 6 חודשי פסילה על תנאי, ו-6 חודשי מאסר על תנאי. ערעור המבקש על פסק הדין נדחה. בקשת רשות ערעור נדחתה.

רע"פ 4865/16 **בולוס רוחנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.08.2016) - המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בנהיגה בשכרות בכך שבדגימת אויר נשוף שלו נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף הינו 350 מק"ג; ונגזרו עליו 27 חודשי פסילה בפועל בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית, 4 חודשי מאסר על תנאי, 4 חודשי פסילה על תנאי, וקנס בסך של 1,500 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש בנוגע לגזר הדין, בציינו כי בית המשפט לתעבורה התחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש, ועל כן השית עליו עונש העולה, אך במעט, על תקופת הפסילה המינימלית על פי חוק, ואין מקום, במקרה דנן, להתחשבות נוספת במבקש, וזאת בפרט לאור חומרת העבירה. בית המשפט העליון קבע כי העונש ראוי ומאוזן.

עפ"ת (מחוזי חי') 57705-12-14 **אימן בדארנה נ' מדינת ישראל** (נבו 22.03.2015) - שם נדחה ערעור על הרשעת המערער בעבירה של נהיגה בשכרות (295 מק"ג), ועל חומרת העונש שהוטל עליו - קנס בסך 1000 ₪; 24 חודשי פסילה, בניכוי ימי פסילה מנהלית; 3 חודשי פסילה על תנאי, 3 חודשי מאסר על תנאי.

עפ"ת (מחוזי חי') 42094-02-15 **טארק חאמד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.03.2015) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות בכך שבבדיקת נשיפה נמצא בגופו ריכוז של 310 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף, ונגזרו עליו פסילה בפועל לתקופה של 24 חודשים בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית, 4 חודשי פסילה על תנאי, וקנס בסך 1,500 ₪. נטען, כי למערער עבר תעבורתי נקי, והוא זקוק לרכב לצורך טיפולים בסבו החולה, וכמות אלכוהול גבולית ושהמערער עבר בהצלחה את כל מבחני הביצוע, והשוטר התרשם כי אינו שיכור; אך בית המשפט המחוזי לא התערב בענישה, בנסיבות בהן הושת על המערער עונש פסילת המינימום הסטטוטורית בניכוי 30 פסילה מינהלי.

עפ"ת (מחוזי ים) 4176-03-14 **מדינת ישראל נ' בנימין אלכס בס** (נבו 16.03.2014) - המשיב הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של נהיגה בשכרות (320 מק"ג); ונגזר עליו 6 חודשי פסילה בפועל, 250 שעות של"צ, ומאסר על תנאי. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, והוטל על המשיב עונש פסילה למשך 24 חודשים חלף התקופה שנקבעה, ובוטל רכיב השל"צ.

עפ"ת (מחוזי י-ם) 51812-07-11 **נסיים מנחם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.10.2011) - המערער הורשע, על פי הודאתו, בנהיגה בשכרות כאשר בגופו נמצאו 290 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף, והוטל עליו עונש של 7 חודשי פסילת רישיון נהיגה וכן פסילה על תנאי. המערער ערער על חומרת העונש, והמדינה ערערה על קולת העונש. ערעור המערער נדחה וערעור המדינה התקבל במובן זה, שתקופת הפסילה הועמדה על 24 חודש (בניכוי חודש הפסילה המינהלית).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בעניינו

מדובר ברף שכרות העולה על השיעור המותר - כמות של 294 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף, כמות העולה על זו הקבועה בחוק (240 מק"ג) ועל רף האכיפה כפי שנקבע בפסיקה ביחס למכשיר הינשוף (290 מק"ג).

כפי שפורט בהכרעת הדין, הנאשם גם היה מודע כי הוא עולה על ההגה אחרי צריכת אלכוהול, והודה בגרסתו הראשונית (ממנה חזר בעדותו בפני) בשתיית אלכוהול מסוג בירה טרם נהיגתו, ונדף מפיו ריח של אלכוהול.

מתחם הענישה

בהתחשב בכל האמור לעיל, אני סבורה כי מתחם הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם בעניינו נע בין פסילת המינימום בת-24 חודשים ועד לפסילה בת 36 חודשים, ועונשים נלווים של מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, וקנס.

משקבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם, יגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך אותו מתחם.

השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם

בעניינו, הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, גם לא בשלב הטיעונים לעונש. יחד עם זאת, אדגיש, כי זכותו של כל נאשם לכפור באשמה ולנהל את ההליך עד תומו וכפירתו של הנאשם, ובחירתו לנהל הוכחות אינה נזקפות לחובתו, ואינה מהווה שיקול עצמאי להחמרה בעונש; אך בנסיבות בהן גם לאחר שנמצא אשם, הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, לא ניתן לזקוף לזכותו הודאה וחרטה. (ע"פ 8421/12 **ינון בן חיים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.09.2013)).

מנגד, יש להתחשב לקולא בוותק הנהיגה של הנאשם (משנת 1989) כאשר אין בעברו הרשעות קודמות; ומדובר באירוע חד פעמי. כן יש להתחשב באורח חייו הנורמטיבי של הנאשם, שהינו מורה לאומנות, בעל השכלה אקדמית, עובד בהוראה כ-14 שנים (עמוד 49 שורות 27-30 לפרוטוקול); בנסיבותיו האישיות, לרבות מצבו המשפחתי (אב לשלושה, ומטפל גם בהוריו); ושרישיונו נחוץ לו לצורך עבודתו והטיפול בהוריו, אותם הוא סועד.

בהקשר זה יצוין, כי אין בנסיבותיו האישיות של הנאשם, ונחיצות הרישיון, משום נסיבות מיוחדות המצדיקות לסטות לקולא מפסילת המינימום. אמנם סעיף 39א לפקודת התעבורה, הקובע עונש מינימום בגין עבירה של נהיגה בשכרות,

קובע כי "רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר"; אך על פי הפסיקה, השימוש בסמכות לסטות מעונש פסילת המינימום שמור למקרים חריגים ביותר, והפחתה בתקופת פסילת המינימום תהיה במקרים נדירים ויוצאי דופן שיהיה בהם כדי להצדיק חריגה מפסילת המינימום (רע"פ 6336/20 **יחיאל טירם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.10.2020); רע"פ 5510/12 **אסף בון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.2012); וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 38509-10-19 **מדינת ישראל נ' בדראן בשיר**, 5.11.19); ונסיבות מיוחדות אין משמעותן חיים נורמטיביים גרידא, דבר המצופה מכל אדם, אלא מעבר לכך (ראו רע"פ 6443/12 **שאול לידסקי נ' מ"י**, פורסם בנבו, 9.9.12; ורע"פ 2829/13 **מור מוריאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.04.2013)).

עוד יצוין, כי טענות ב"כ הנאשם באשר למדרג ענישה נדחו בפסיקה; ונפסק, כי אין ברמת אלוהול נמוכה ביחס לסף השיכרות שנקבע בדין כדי להצדיק סטיה מפסילת המינימום.

וראו לעניין זה:

רע"פ 2829/13 **מור מוריאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.04.2013):

"מן הראוי לחזור על דברים שנאמרו על-ידי לא אחת, כי נהיגה בשכרות הינה אחת מן הסיבות המרכזיות לגרימתן של תאונות דרכים, דבר המסכן את שלום הציבור ופוגע בביטחונו. אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית-המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים - תהא רמת האלוהול בדמם, אשר תהא (ראו, לעניין זה, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.2.2013); רע"פ 3343/04 נפתז' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.2004)). ... תיקון 106 לפקודת התעבורה, אשר נכנס לתוקפו ב-1.1.2012, שונה מהנוסח הנזכר בתזכיר הצעת החוק (אליו הפנה כב' השופט א' טננבוים בבית-המשפט לתעבורה), והוא אינו כולל כל הוראה או התייחסות לעונשי המינימום הקבועים בפקודה (ראו, חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 106), התשע"ב-2012, ס"ח 2363). מכך ניתן להסיק, כי המחוקק נתן דעתו לאפשרות של קביעת עונשי מינימום דיפרנציאליים, בהינתן רמות אלוהול שונות בגופם של נהגים המורשעים בעבירה של נהיגה בשכרות, אך פסל אפשרות זו."

עפ"ת (מחוזי מרכז) 44803-05-15 **אבי בן לולו נ' מדינת ישראל** (נבו 01.10.2015) -

"...תקופת הפסילה בפועל היא למשך שנתיים ובפסיקה ענפה קבעו בתי המשפט כי אין לסטות מפסילה מתקופת המינימום אלא בהתקיים נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן שאינן נשמעות בפי כל. מקום שאין בו אותן נסיבות מיוחדות כאמור לעיל, חובה על בית המשפט לקבוע פסילת המינימום בת 24 חודש בכל נהיגה בשכרות. בית משפט קמא מפנה לפסיקה ולא מצאתי מקום לחזור עליה.

המחוקק לא קבע מדרג ענישה ועל כן אין משקל לכמות האלוהול הנמצאת בדמו של נהג. מקום שמתווספת לעבירת השכרות עבירה נוספת, על בית המשפט להחמיר בעונש הפסילה ולהורות על עונש פסילה בפועל העולה על תקופת המינימום בת 24 חודשים, כך עשה בית משפט קמא ולא טעה."

עפ"ת (מחוזי חי') 57705-12-14 **אימן בדארנה נ' מדינת ישראל** (נבו 22.03.2015) - שם נדחתה, בין היתר, טענת ב"כ המערער אשר הפנה להצעת החוק הנוגעת לקביעת מדרג ענישה לפי הכמות הנמדדת בגופו של נהג, הצעה שעדיין

לא התקבלה, וטען, כי עצם קיומה של הצעה כזו מצביע על נטייה להפחית בעונש המינימום והעמדתו לפי מדרג הקשור לרמת ריכוז אלוהול שבגוף הנבדק. נקבע, כי:

"גם הטענה שכמות האלוהול שנמצאת בגופו של המערער הייתה "גבולית" - (295 מיקרוגרם) לכמות המותרת - (240 מ"ג) או זו הנהוג בה - (290 מ"ג), אינה מהווה נסיבה מיוחדת המצדיקה להורות על פסילה בפועל לתקופה קצרה יותר מעונש הפסילה המינימאלי".

עפ"ת (מחוזי-ים) 4176-03-14 **מדינת ישראל נ' בנימין אלכס בס** (נבו 16.03.2014) - שם נדחתה, בין היתר, טענת ב"כ המשיב, אשר הפנה לתיקון המוצע לפקודת התעבורהשבו צפוי להיקבע מדרג של עבירות הנהיגה בשכרות תוך קביעת ענישה שונה לכל מדרג. נקבע, כי:

"אף שסעיף 39 לפקודה מאפשר לסטות מעונש המינימום כאשר מתקיימות "נסיבות מיוחדות" אלה אינן יכולות להיות ניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי וכך גם לא ריכוז העולה על המותר של אלוהול בגוף במידה כזו או אחרת (רע"פ 2829/13 **מור מוריאל נ' מדינת ישראל** (29.4.2013) פסקאות 13-14) אלא מדובר במקרים **חריגים ביותר** (רע"פ 5613/09 **יעקב אסרף נ' מדינת ישראל** (14.7.2009)). השימוש בסמכות להפחית מתקופת הפסילה צריך אפוא להיעשות במשורה (רע"פ 7507/08 **שחר עוזיאל נ' מדינת ישראל** (22.9.2008)). ... גם בטיעונים הכלליים לא מצאתי ממש. הצעת החוק, כשמה כן היא - הצעת חוק והיא איננה הדין הנהוג אלא הדין המוצע. לא ניתן ללמוד ממנה על ביטול הוראת סעיף 39א' לפקודה."

עפ"ת (מחוזי-ים) 51812-07-11 **נסים מנחם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.10.2011) -

"אשר לטענתו של בא כוחו של מנחם לפיה יש צורך במדרג בענישה, הרי שכל עוד המחוקק לא קבע אחרת, הרי שמדרג הענישה צריך להתחיל מ-24 חודשי שלילה בפועל והלאה (ככל שכמות האלוהול הינה מעל 290 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף, כך תוגדל תקופת הפסילה)".

עפ"ת (מחוזי-ים) 11553-04-11 **מדינת ישראל נ' רחמים איציק** (פורסם בנבו, 05.06.2011):

"המחוקק קבע, כי העונש של שנתיים פסילה בפועל הוא עונש "מוצא", שממנו רק ניתן לעלות, וכל זמן שהמחוקק לא שינה את דברו, השיקולים של מדרג ענישה יכולים לבוא רק כשמדובר בעונש העולה על המינימום."

וע"פ (מחוזי מרכז) 585-11-07 **מדינת ישראל נ' אלירן ארביב** (פורסם בנבו, 01.06.2008) - "המחוקק לא מצא לנכון לקבוע מדרג ענישה ביחס לכמות האלוהול הנמצאת בגופו של אדם. ומכאן שהנימוק לכמות האלוהול אין בו כדי להוות צידוק להפחתה בתקופת הפסילה."

נקבע עוד, כי נסיבות חריגות גם אין משמעותן הצורך ברישיון הנהיגה או עבר נורמטיבי ונקי. וראו -

עפ"ת (מחוזי חיפה) 7669-12-20 **נעים נ' מדינת ישראל**, 14.12.20, בפסקה 9:

"כמעט כל עונש פסילה ישליך על עבודתו של הנהג ומכל אזרח מצופה להיות נורמטיבי ולכבד את החוק; מכאן לא מדובר בנסיבות חריגות ויוצאות דופן כדרישת הפסיקה".

עפ"ת (מחוזי-ים) 4176-03-14 **מדינת ישראל נ' בנימין אלכס** בס (נבו 16.03.2014), פסקה 11:

"אף שסעיף 39א לפקודה מאפשר לסטות מעונש המינימום כאשר מתקיימות "נסיבות מיוחדות" אלה אינן יכולות להיות ניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי וכך גם לא ריכוז העולה על המותר של אלכוהול בגוף במידה כזו או אחרת (רע"פ 2829/13 **מור מוריאל נ' מדינת ישראל** (29.4.2013) פסקאות 13-14) אלא מדובר במקרים **חריגים ביותר** (רע"פ 5613/09 **יעקב אסרף נ' מדינת ישראל** (14.7.2009)). השימוש בסמכות להפחית מתקופת הפסילה צריך אפוא להיעשות במשורה (רע"פ 7507/08 **שחר עוזיאל נ' מדינת ישראל** (22.9.2008)). ... עיון בטענות המשיב לפני אינו מלמד על קיומן של אותן נסיבות מיוחדות. הנסיבות שאליהן התייחס בית משפט קמא - אורח חיים נורמטיבי ועבר נקי אינן מהוות על פי הפסיקה נסיבות כאלה."

וכך גם נפסק, כי הצורך להתחשב בפגיעה שתגרם לפרנסת הנאשם נסוג בפני הפגיעה בציבור. וראו -

רע"פ 8559/13 **מאיר וקנין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.12.2013) -

"בית המשפט המחוזי הנכבד הצר על הפגיעה בפרנסתו של המבקש, אך ציין כי אין בכך כדי לאיין את השיקולים האחרים התומכים בעונש הפסילה לתקופה של שנתיים, וכי האחריות לתוצאה הנ"ל מוטלת על המבקש עקב המעשים בגינם הורשע. אין לי אלא לאמץ את עמדתו של בית המשפט המחוזי הנכבד בעניין זה."

אין גם בטענה כי הנאשם מטפל בהוריו כדי להקים 'נסיבות מיוחדות' לקיצור תקופת הפסילה. וראו לעניין זה עפ"ת (מחוזי-ים) 4176-03-14 **מדינת ישראל נ' בנימין אלכס** בס (נבו 16.03.2014): "מטבע הדברים הפסילה מכבידה על כל אדם והטיפול בקרוב משפחה חולה או אבל על אב שנפטר לפני למעלה משנתיים אינם מקימים את אותן נסיבות מיוחדות."

מעבר לצורך יצוין, כפי שנטען על ידי הנאשם, כי הוא מתגורר סמוך להוריו באותו מושב, כך שאין בפסילה כדי למנוע מהנאשם להמשיך ולסעוד את הוריו.

יתרה מכך, אין בטענה זו משום "נסיבות מיוחדות" המצדיקות לסייג את הפסילה, כנדרש על פי סעיף 36א לפקודת התעבורה; ועתירתו של ב"כ הנאשם לסייג את הפסילה ולאפשר לנאשם לנהוג בשעות מסוימות או בנוכחות הוריו, תרוקן מתוכן את משמעות ומשקל הפסילה, ותבטל את משמעות הסנקציה ואת האפקטיביות שיש בעונש זה.

וראו לעניין זה עפ"ת (מחוזי-חי') 62856-12-12 **מדינת ישראל נ' חיים אלמוזנינו** (נבו 17.04.2013) - שם התקבל ערעור המדינה על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, אשר סייג את עונש הפסילה בפועל שהטיל על המשיב, ובית המשפט ביטל את סיוג עונש הפסילה. נקבע, כי:

"כאמור, בית משפט לתעבורה קבע כי חלק מעונש הפסילה יהיה ללא סיוג, ובחלק השני הפסילה סויגה באופן שמרבית

ימי השבוע ושעות היום יוכל המשיב לנהוג מבלי לציין מה תכלית הסיוג, למעט הרצון לאפשר לו להגיע לעבודתו וכאמור אין בנימוק זה כדי להוות טעם מיוחד כפי שנקבע ברע"פ קונסטנט הנ"ל שעסק במקצוע הנהיגה להבדיל מההגעה למקום העבודה.

עיינתי בגזר דינו של בימ"ש קמא ומצאתי כי פנה לנימוקים שניתן למצוא אותם בכל מקרה ומקרה, לכן לא ניתן לומר כי אלו הן נסיבות מיוחדות. זאת ועוד, העובדה שמונחת על שולחן הכנסת הצעת חוק, שתכליתה ליצור מדרג בענישה בהתאם לרמת ריכוז אלכוהול שתמצא בגוף הנהג, עדיין לא ניתן לראות בהצעה זו כנימוקים מיוחדים שמצדיקים סיוג עונש הפסילה.

מהמקובץ עולה שבנסיבות העניין סיוג עונש הפסילה כפי שקבע בימ"ש לתעבורה, רוקן מתוכן את האפקטיביות של רכיב ענישתי זה ובוודאי את אפקט ההרתעה שבעונש זה ומשנה תוקף יש לכך כשהסיוג חל על מרבית שעות היממה."

עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם, ומבלי לפרט ולערך השוואה מקיפה בין נסיבותיו של כל תיק ותיק לענייניו של הנאשם, אציין כי מדובר על נסיבות שונות המבחינות אותם מענייניו של הנאשם.

לפיכך, אין ברף השכרות (294 מק"ג), בהעדר עברו התעבורתי של הנאשם, ובעובדה שמדובר בעבירה ראשונה מסוגה, ובנסיבותיו האישיות של הנאשם והצורך ברישיון לצורך פרנסתו וטיפול במשפחתו, אין בהם עילה לסטייה מפסילת המינימום אותה קבע המחוקק כראויה לאלו המסכנים את הציבור בנהיגה בשכרות; ושיקולים אלה מצדיקים למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם, כפי עתירת המאשימה.

לסיכום

לאחר ששמעתי טעוני הצדדים, ולאחר ששקלתי את השיקולים הרלבנטיים, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים שלא יעבור בתוך 3 שנים עבירה של נהיגה בשכרות, או נהיגה תחת השפעה או נהיגה בשכרות מחמת סירוב או נהיגה בפסילה.
- אני פוסלת את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל, בניכוי 14 ימי פסילה מינהלית.
- הנאשם יפקיד רישיון נהיגה במזכירות בית המשפט עד לא יאוחר מיום 24.4.22 בשעה 10.00.
- עם ההפקדה המזכירות תוציא לנאשם אישור הפקדה בהתאם.
- על הנאשם להפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט, ואם אין בידיו רישיון נהיגה עליו להפקיד תצהיר ערוך כדין. מניין ימי הפסילה יחל מיום הפקדת רישיון הנהיגה או תחליף הרישיון במזכירות בית המשפט.
- אני פוסלת את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה העבירה שעליה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 ויורשע בגינה.
- קנס בסך 2000 ₪.
- הקנס ישולם עד ליום 6.6.22.

החיוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו בגזר הדין.

ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000**

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, ג' אדר ב' תשפ"ב, 06 מרץ 2022, במעמד הנוכחים